

Φασουλής και Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος δικέτος.

Π.—Και πῶς τὰ βλέπεις, Φασουλή, τὰ πράγματα;
Φ.—

Π.—Γιὰ τῆς Ἀρχόντος ἔμαθες καὶ σὺ τὸ δακτυλίδι,
ἐκεῖνο τὸ πολύτιμο καὶ ἀκριβὸ στολίδι;
Φ.—Τὸ ἔμαθα...

Π.—Κί ἐντύπωσιν δὲν σοῦκαμε καμμίαν;
Φ.—Συνεῖσθαιμἐνα πράγματα γιὰ τὴν Ἀστυνομίαν.

Π.—Πῶς δηλαδῆ;
Φ.—

Π.—Νὰ δηλαδῆ μὲ ἄλλους λόγους, κοῦκκο,
πολλοὶ τραβοῦν κωλόκουρο, πολλοὶ βαροῦν τραμποῦκο,
ἀφ' οὗτου ἐναυμάχησαν παρὰ τὸ Ναυαρίνον

οἱ Ἀγγλογάλλοι Ναυαρχοὶ πρὸς γάρον τῶν Ἑλλήνων,
κί ἀνεκρῦχθη κί ἡ Ἑλλάς βασιλείον μὲ νόμου,
κλητῆρας Ἀστυνομικοῦς καὶ ἄλλους περιδρόμους.

Ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐποχὴν καὶ ἰσως πρὶν ἀκόμη
καθιερώθη μερικὴ κλητῆρες κί Ἀστυνόμοι
τῆς καθεμιάς Ἀρχόντος μας νὰ δέχωνται τὰ δῶρα,
ὅπως φρουρηθῆται κί ἄλλοι ἡ τάξις ἐν τῇ χώρᾳ.

Τοιαυτὰ διεδίδοντο ἀπὸ τοῦς φαμαρόνους
καὶ ἄλλοι τὴν δὲν ἔμενε εἰς τοὺς παρόντας χρόνους
παρὰ νὰ βῆγῃ, βρὲ Περικλῆ, ὁ Φῶν-Κολοκοτρώνης

νὰ μᾶς τὰ πῆ ὀρθὰ κοφτὰ λαλιότερος, κορώνης
μὲ ὕφος κάπως παρδαλὸν κί ἔλλῃον ἐξημμένον
πρὸς γνώσιν καὶ συμμόρφωσιν τῶν διαφερομένων.

Τί δὲ μᾶς εἶπε, Περικλῆ, τὰ ἔθρεις καὶ τὰ ἔθρω,
καὶ εἶναι ἔλωις περιττὸν νὰ πῶ τὰ περαιτέρω.
Μᾶς ἀπεκάλυψε πολλὰ περὶ Ἀστυνομίας

καὶ οἱ γάρνι τρυφερᾶς κί ἀργαίας γνωριμίας
ἐκ τῆς Ἀρχόντος κίσμημα ἔδεδθη τῶν χειρῶν
ὡς προσφιλῆ ἀνάμνησιν ἀρχαίων ἡμερῶν.

Ἐκ τῆς ἀποκαλύψεως ἐκείνης τῆς σπουδαίας,
ποῦ συζητήσεις ἦναίφε μεγάλας καὶ ραγδαίας,
ἀμέσως ἐφωτισθῆσαν τὰ πλήθη τῶν σοφῶν

καὶ πᾶσα γῆ ἀντήχησε μὲ τὸνομα τοῦ Φῶν,
καὶ εἶπαν ἔλοι πῶς μὲ αὐτὸ τὸ κίσμημα τὸ σπάνιον
ἴδομε πῶς ἀληθινὸν καὶ πνεῦμα ἐπουράνιον.

Π.—Καὶ σὺ, μωρέ, τί λὲς γι' αὐτό;
Φ.—

Π.—Δὲν βγάω σπιμουδιά...
κί ἐκείνος ἔχει σάν κί ἐμὲ γυναικὰ καὶ παιδιὰ,
τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς σου λέγω, Περικλέτο,
ὁ πρῶτος ἀναμάρτητος τὸν λίθον τοῦ βαλέτω.

Π.—Φιλάνθρωπος μοῦ ἔγινες...
Φ.—

Π.—Τί διάβαλο νὰ κάνω...
τὴν τὸσην αὐστηρότητα δὲν τὴν καταλαμείνω.
Ναίμω δέ, βρὲ Περικλῆ, κί ἐγὼ καὶ ἄλλοι φίλοι
πῶς πᾶς φρουρὸς τῆς τάξεως καὶ πρέπει καὶ ὀφείλει
τῆς ὠφλητῆς του ὅτεως τόνερος νὰ κρατῆ,

ἀνάγκη δὲ νὰ δέχεται πρὸς τοῦτο κἄτι τί,
κί ἔπος δὲν ἔχει κάλπικο τὸ δόντι του νὰ ζύση
θαρρῶ πῶς εἶναι δίκαιον νὰ δέχεται μπαξίσι,
νομίμω δὲ πῶς ἴδιον δὲν εἶναι τοῦ τυγόντος

νὰ πέρνη δῶρα ἐκλεκτὰ ἐκ μέρους τῆς Ἀρχόντος.
Συγχῶρει, φίλε Περικλῆ... τὸν Φασουλήν μμηῶσου...
ἀν συγχωρῆς δὲν βλάπτεται καθόλου ἡ τιμὴ σου.

Τὴν τὸσην αὐστηρότητα παρακαλῶ νὰ ἀφήσης,
ἔτσι ἐπλάσθη, Περικλῆ, τοῦ Ἑλλήνος ἡ φύσις,
νὰ πέρνη καὶ νὰ δέχεται μπαξίσι καὶ τραμποῦκο,
ἄλλοιῶς τοῦ πέρνου τὸ βρακί μαζὶ μὲ τὸ σουρτοῦκο.

Ἐγὼ τὰ πάντα πάντοτε παρέρχομαι ἐν σιγῇ,
ἡ δὲ ψυχὴ μου ἔγινε ἀκένωτος πηγῆ
ἐλέου, συγχωρήσεως, κί ἐπιεικείας τήσης,

κί εἰς εἰδος φαίνομαι ἐσπλαγχνος γραπτῶς καὶ διὰ ζώσης.
Ἴδου... μοῦ εἶπαν κατ' αὐτὰς καμπόσοι παληοφειτάς
Ἐπάροῦς πῶς διώρισαν δὸς τρεῖς κατακοκλήφτας.

Π.—Καὶ σὺ τί τοὺς ἀπήνητρες;
Φ.—

Καὶ τοῦτο θὰ περάσῃ,
καὶ ἡ πατρὶς προώρισται νὰ ὄραση καὶ θὰ ὄραση.
Μὴ φύλλους μέσα στ' ἄχυρα, βρὲ Περικλῆ, γυρεύς,
γιατὶ ἀδικως χάνεσαι καὶ χολοσκῆς καὶ ρέβεις.

Μὴ μὲ τὸ τίποτα χαλᾶς τῆς μούρης σου τὸ χρέμα,
μὴ κίνει τὸν ἀνάγυρον, γιατί ἀφίνει βρῶμα,
βλέπε τάπεξω μοναχὰ καὶ ἔγι τ' ἀπὸ μέσα,
καὶ φτύνει καὶ φασιπέλωνε καὶ φώναζ' ἔγμα λίσσα.

Συγχῶρει, φίλε Περικλῆ... τόνερος σου δὲν πέσσει...
θυμηῶσου καὶ τοῦ Κότταρη τὸ κλιέφτω, κλιέφτει.

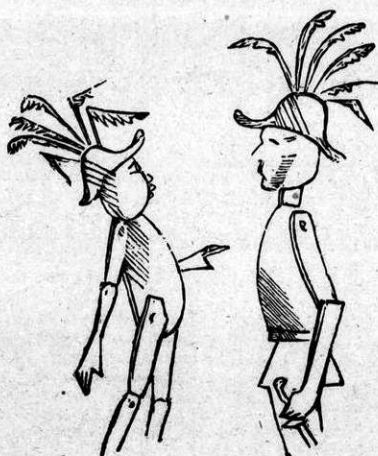
Μὴν εἴμεθ' ἀγριάνθρωποι καθῶς κί οἱ Ἐσκιμῶοι...
μακάρι νὰ ἐκλέδαμε κί ἐμεῖς, βρὲ κουτομῶδι,
κί Ἐπάροῦς νὰ μᾶς ἔκαναν κί ἀνθρώπους ὅπως πρέπει,
ποῦ νὰ τὸν πιάνη κίσμημα ἐκεῖνον ποῦ μᾶς βλέπει.

Μακάρι νὰ μὴν πῆγαινα τὰ λόγια μας στὸν βρόντο
καὶ δακτυλίδια γάινει στὸς δὸς μας ἡ Ἀρχόντος,
κί ὅσοι μᾶς βλέπουν, Περικλῆ, μ' ἐκεῖνα τὰ στολίδια
νὰ λένε πῶς τὰ χέρια μας τιμοῦν τὰ δακτυλίδια.

Μὴ τοὺς Ἐπάροῦς, Περικλῆ, κακολογῆς ποῦσας,
μὴ θέλῃς μὲ τὰ σχόλια νὰ μείνης ὁ μισός,
ἡ τὸση αὐστηρότης σου ἄς πᾶν νὰ χαθῆ,
ἀν δὲ τὸ Σύνταγμα ποτὲ ἀναθεωρηθῆ

καὶ κατὰ τύχην προσκληθῶ μετὰ τῶν προεστώτων,
αὐτὸ μὲ γράμματα χρυσὰ θὰ γράφω ἄρθρον πρῶτον:
«ὅσοις Ρωμηῶς μὲ τὴν κλοπὴν μικρὰν δὲν εἶχε σχέσηιν
αὐτὸς δὲν διορίζεται εἰς δημοσίαν θέσιν.»

Ναί, ἀδελφε μου Περικλῆ, τὸν αὐστηρὸ μὴν κἄνης,
διότι τότε φαίνεται πῶς εἶσαι μπεγλιδάνης,
καὶ μὲ τὴν αὐστηρότητα καὶ σὺ δὲν θὰ ἴμορῆσης.

μεταξωτό ασπρόρραυχο ποτέ σου νά φορέσης.
 Σου τάπα μια, δύο, τρεις, ως πότε θά τά λέω;
 Π. — Μὲ ἀπελπίζεις, Φασουλῆ, καὶ μούρχεται νά κλαίω.
 Φ. — Μὴν καχαρίζης, Περικλῆ, σὰν κλωσσα τοῦ Παυ-
 λίδη,
 κι' ἂν ἐρωτῆς τί γίνεται καὶ γιὰ τὸ δακτυλίδι,
 Κολοκοτρώνης εἰς φορεῖ, Κολοκοτρώνης τόχει,
 κι' ἐπιοίος, γιὰ τοῦτο βγάλη γρη τὸν καρτερεὶ ἀπόχη.
 Π. — Ὅρσε λοιπὸν μπαγλάρωμα ἴσῃ ράχη σου, κασ-
 σίδη,
 γιὰτὶ ἀλήθεια μ' ἔσκασες μ' αὐτὸ τὸ δακτυλίδι.

**Ὁ Ναύαρχος ὁ Ἰσπανός
 κι' ὁ Φασούλλης ὁ ταπεινός.**

Φ. — Προσέρχομαι ὡς ἐλεογυῆς τοῦ Δήμου Ἀθηνῶν
 καὶ χαιρετῶ τὸν Ναύαρχον τῶν φίλων Ἰσπανῶν.
 Σκεφθῆτε πῶς ἀράξατε σὲ τοῦτα τὰ νερά,
 ἐποὶ ἐλουσθῆ, Ναύαρχε, ἡ Δόξα μιὰ φορά,
 κι' ὁ Ξέρξης πῆγε λέωντας ὡς ποὺ νὰ πῆς κρεμμύδι,
 τῶν δὲ πατέρων ὁ ἔχθροί, κι' οἱ Πέρσαι καὶ οἱ Μῆδοι,
 ἀρῆσαντες τὴν σήμερον κιδάρις καὶ τιάρας,
 τραλίζου τὰ παπούτσιά μας ἀντὶ μιᾶς πεντάρας.
 Σὲ τέτοιο γὰλὶ καταντοῦν ὅσοι μ' ἐμᾶς τὰ βάζου,
 χωρὶς τὴν ἱστορίαν μας καθόλου νά διαβάζου.
 εἰς τὴν ἀρχὴ κορδόνονται καὶ βγάζου τὰ λεπίδια,
 γιὰτὶ θαρροῦν πῶς εἴμεθα τοῦ κόσμου τὰ σκουπίδια,
 ἀλλὰ σὲ τέλος, Ναύαρχε, ἀνοίγου τὰ στραβὰ των
 καὶ φεύγου μὲ τὰ τέσσερα τὰ σαπιοκάραβά των.
 Χαίρει λοιπὸν, ὦ Ἰσπανὲ μετὰ τῆς Ἰσπανίας,

ἴτης χώρας τόπων εὐγενῶν κι' ἵπποτικῆς μανίας,
 ποῦ ὁ Κιγώτος ἄλλοτε ὑπῆρξε πρῶτος ἥρωσ,
 τὴν βρέχει δὲ ὁ Δούριος κι' ὁ Γουαδαλιβῆρος,
 κι' ὁ Τάγος ὁ περίφημος καὶ ὁ Γουαδιάνας,
 νόσους πολλὰς ὡς σήμερα ἐκπλύνας καὶ λυμάνας,
 ἐκβάλλων δὲ δρυμητικός ἴστων κόλπον τῶν Γαδείρων,
 κι' ἄλλοι πολλοὶ πηγάζοντες ἐκ τῶν κλεινῶν Ἰβήρων.
 Ποσάκις ἐπεθύμησα νὰ ἔλθω ἐκεῖ πέρα
 νά κοπανίσω σὰν κι' ἐδῶ καθουριστὸν αἶρα,
 καὶ μὲ τὴν φαντασίαν μου τὴν καίουσιν κι' ὀργῶσαν
 νὰ τρέξω ἴστων τρισέκοσον ἐκείνην Σαραγόσσαν,
 τὰ ἴχνη τοῦ Ἑρῆνη σας νὰ πάρω ἀπ' ὅπισω,
 τοῦ πάλαι Δόν-Ρουί-Γομέζ τὸ κέρας νὰ σαλπίσω,
 ν' ἀφίνωμαι ἀκράτητος ἴστων κόσμον τῆς τρυφῆς
 καὶ ὡς ἱπότης γνήσιος ἐλευνῆς μορφῆς
 τὸν πάλαι Ἀχαμνόντα γενναίως νὰ ἱπεύω
 καὶ κάποτε τὰ πίσω του μὲ γάριν νὰ θυπεύω,
 ποῦ τόσαις ἀλογόμυιαις τὰ ἔχουν καταφάγει,
 νὰ στέχη δὲ ὡς Σάντος μου ὁ Περικλῆς σὲ πλάγι,
 κι' ἐξιστορῶν τοὺς ἀθλοὺς μου εἰς τοῦτον τὸν στωμίλον
 νὰ μάχωμαι κατὰ σκίων, πτερῶν, κι' ἀνεμομύλων,
 κατόπιν δὲ στὴν πάτριον νάλθω ὑπερηφάνως
 μὲ τοῦ Μαμβρίνου τὸ βαρὺ καὶ κολοσσαῖον κράνος,
 καὶ τρέγων πρὸς τὸν Θεοδωρῆν, τὸν μέγαν Ναπολέοντα,
 μὲ τὸν πιστόν μου Περικλῆν, τὸν αἰωνίως κλαίοντα,
 καὶ μ' ἐνδύμα ἵπποτικὸν τῶν χρόνων τοῦ Γολδόνη,
 νὰ σκούξω σὲν Πρωθυπουργὸν ἐπτά φορές Κορδόνι.
 Ὡ! πόσον ἤθελα νὰ ᾄδω τὸν ποταμὸν τὸν Τάγων,
 τὰς πόλεις τῶν Μαυριτανῶν καὶ τῶν Ἀβενσαργῶν,
 τοὺς ταυρομάχους τοὺς κλεινοὺς κι' αὐταῖς τῆς Ἰ-
 [σπανίδιας,